

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľky **J.**, bytom **B.**, zastúpenej advokátskou kanceláriou **U.**, so sídlom **Z.Z.Z.**, proti odporcovi **J.**, bytom **Z.Z.Z.**, **o vypratanie bytu**, vedenej na Okresnom súde **Z.** pod sp. zn. 6 C 64/2010, o dovolaní JUDr. **M.**, proti rozhodnutiu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 11. októbra 2013 sp. zn. 13 Co 740/2013, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Navrhovateľke trovy dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd **Z.** uznesením z 23. septembra 2013 č.k. 6 C 64/2010-183 nepripustil zastúpenie odporcu JUDr. **M.**. JUDr. **M.** v plnomocenstve na zastupovanie zo dňa 1. marca 2013, ktoré doručil súdu prvého stupňa dňa 8. marca 2013, bolo uvedené, že bolo udelené advokátovi so sídlom **N.**, **Z.Z.** zapísanému v zozname advokátov pod č. **X.**. Súd prvého stupňa poukázal na to, že JUDr. **M.** podľa aktuálneho zoznamu advokátov zverejnenom Slovenskou advokátskou komorou nefiguruje v zozname advokátov. Ďalej zistil, že vo viacerých konania na Okresnom súde **Z.** opätovne vystupuje ako splnomocnený zástupca (sp. zn. 17 C 127/2009, 7 Cb 46/2009, 7 C 127/2000, 12 C 167/2009, 14 C 167/2011).

Krajský súd v Banskej Bystrici na odvolanie JUDr. **M.** uznesením z 11. októbra 2013 uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého uznesenia. JUDr. **M.** sám seba označuje ako advokáta, ale nepredkladá žiaden dôkaz, podľa ktorého by bol advokátom, ktorý je zapísaný v aktuálnom zozname advokátov Slovenskej republiky.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podal JUDr. M. dovolanie, v ktorom žiadal rozhodnutia oboch nižších súdov zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie. Dovolanie odôvodnil najmä tým, že rozhodnutie bolo vydané bez toho, aby sa v súdnom spise nachádzal relevantný písomný podklad pre takéto rozhodnutie. Súdny oboch stupňov ho vylúčili v čase, keď odporcu nezastupoval. Postupom súdu bolo porušené základné právo odporcu a jeho zástupcu na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie. Namietal tiež, že dovolaním napadnuté rozhodnutie je neobhájiteľné, neudržateľné a nepreskúmateľné, pretože z rozhodnutia nie je zrejmé, na základe akých dôvodov dospel súd k záveru a o nepripustení zástupcu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) dospel k záveru, že dovolanie JUDr. M. treba odmietnuť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

Dovolací súd môže pristúpiť k preskúmaniu vecnej správnosti dovoláním napadnutého rozhodnutia, len ak ide o dovolanie prípustné tak z objektívneho, ako aj subjektívneho hľadiska. Pri objektívnej stránke zohľadňuje, či opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu vykazujúcemu znaky rozhodnutia, proti ktorému je dovolanie podľa Občianskeho súdneho poriadku prípustné (objektívna prípustnosť dovolania je vymedzená v § 236 až v § 239 O. s. p.). Subjektívna stránka prípustnosti dovolania zohľadňuje osobný aspekt toho, kto podáva dovolanie – či je u neho daný dôvod, ktorý ho oprávňuje domáhať sa dovolacieho prieskumu. Pri skúmaní subjektívnej stránky prípustnosti dovolania treba vziať na zreteľ, či napadnuté rozhodnutie má negatívny dopad na dovolateľa (viď R 40/1993 a R 50/1999) a či prípadným zrušením rozhodnutia sa dosiahne náprava dôsledkov, ktoré vyvolalo.

V preskúmvanej veci dospeli súdy nižších stupňov k záveru, že sú dôvody pre to, aby JUDr. M. nebol pripustený ako zástupca odporcu (§ 27 ods. 2 O. s. p.). V zmysle vyššie uvedeného výkladu mal JUDr. M., ktorému odporca udelil plnú moc 1. marca 2013 (viď čl. 169 spisu), samostatné oprávnenie napadnúť dovoláním uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici z 11. októbra 2013 sp. zn. 13 Co 740/2013.

V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu. V zmysle § 239 ods. 1 O. s. p. je dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu prípustné, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p.) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. V zmysle § 239 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Uznesenie odvolacieho súdu, ktoré napadol JUDr. M. dovolaním, nemá znaky žiadneho z vyššie uvedených uznesení. Odvolací súd napadnutým uznesením potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa, dovolanie ale nesmeruje proti potvrdzujúcemu uzneseniu uvedenému § 239 ods. 2 písm. a/ až c/ O. s. p. Dovolanie JUDr. M. preto podľa ustanovení § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. prípustné nie je.

Prípustnosť dovolania by v preskúmvanej veci prichádzala do úvahy, len ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (aj uzneseniu), ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak v konaní došlo k niektorej z väd vymenovaných v § 237 O. s. p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie neprípustné (viď napríklad R 117/1999, R 34/1995 a tiež rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 38/1998 a č. 23/1998). Osobitne

ale treba zdôrazniť, že pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O. s. p. nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Dovolateľ JUDr. M. procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až d/ a g/ O. s. p. netvrdil a existencia týchto vád nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Dovolateľ tvrdí, že v danom prípade súdy konali napriek tomu, že v spise sa nenachádza splnomocnenie, ktorým by odporca splnomocnil dovolateľa (JUDr. M.), aby ho zastupoval ako splnomocnený právny zástupca podľa § 27 O. s. p. Z uvedeného vyplýva, že namieta, že sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný (§ 237 písm. e/ O. s. p.). V spise je založené plnomocenstvo zo dňa 1. marca 2013, ktorým odporca splnomocnil JUDr. M., advokáta, so sídlom N., 960 01 Z. na zastupovanie v konaní o vypratanie bytu (č.l. 169). Iné splnomocnenie po tomto dátume sa v spise nenachádza.

V zmysle § 79 ods. 1 veta prvá O. s. p. konanie začína na návrh. Toto ustanovenie určuje moment, ktorým vznikajú Občianskym súdnym poriadkom upravené procesné práva a povinnosti súdu a účastníkov konania. Nedostatok návrhu na začatie takého konania, ktoré podľa zákona môže začať len na návrh, je neodstrániteľným nedostatkom podmienky konania. Ak súd zistí, že sa pred ním vedie konanie bez toho, aby bol podaný návrh na začatie konania, hoci bol taký návrh potrebný, prebiehajúce konanie v ktoromkoľvek štádiu zastaví. Skutočnosť, že občianske súdne konanie v niektorej veci prebehlo bez toho, aby bol podaný návrh, výlučne ktorým mohlo toto konanie začať, zakladá procesnú vadu uvedenú v § 237 písm. e/ O. s. p.

O prípad neexistencie návrhu na začatie konania ide ale len vtedy, ak chýba návrh ako procesný úkon účastníka, ktorým sa začína konanie. V občianskom súdnom sporovom konaní (o také ide aj v danom prípade) sa návrh na začatie konania označuje ako žaloba. Z obsahu spisu vyplýva, že v predmetnom konaní navrhovateľka podala žalobný návrh o vypratanie bytu v zmysle Občianskeho zákonníka na Okresnom súde Z. dňa 14. mája 2010. Neopodstatnená je preto námietka dovolateľa, že v tejto veci, ktorá mohla začať len na návrh, nebol podaný návrh na začatie konania (žaloba).

Podľa § 24 O. s. p. účastník sa môže dať v konaní zastupovať zástupcom, ktorého si zvolí. Ak nejde o zastupovanie podľa § 26, môže si účastník zvoliť za zástupcu len fyzickú osobu. V tej istej veci môže mať účastník súčasne len jedného zvoleného zástupcu; to neplatí, ak ide o zastúpenie podľa § 25.

Procesne spôsobilý účastník sa môže dať v konaní zastupovať zástupcom, ktorého si zvolí. Toto právo na právnu pomoc v konaní má od začiatku konania. Procesné zastúpenie predpokladá dohodu medzi zastúpeným a jeho zástupcom o zastúpení. Práva a povinnosti zastúpeného a zástupcu sa riadia ustanoveniami procesného práva. Zastúpený musí udeliť zástupcovi (splnomocnencovi) plnomocentvo. Tento právny úkon podľa § 31 ods. 1 Občianskeho zákonníka nevyžaduje osobitnú formu. Z tohto právneho úkonu však musí byť zrejmé, že medzi zástupcom a zastúpeným došlo k dohode o zastupovaní a v akom rozsahu.

Podľa § 27 ods. 1 O. s. p. účastník sa môže dať zastúpiť aj ktoroukoľvek fyzickou osobou spôsobilou na právne úkony. Tento zástupca môže konať jedine osobne.

Podľa § 27 ods. 2 O. s. p. súd rozhodne, že zastúpenie podľa odseku 1 nepripúšťa, ak zástupca zrejme nie je spôsobilý na riadne zastupovanie, alebo ak ako zástupca vystupuje v rôznych veciach opätovne.

V zmysle citovaných ustanovení sa účastník, ktorý chce byť v občianskom súdnom konaní zastúpený, môže dať zastúpiť aj osobou, ktorá nie je advokátom. Otázka, či sa takto nechá zastupovať a koho si za zástupcu zvolí, je len na jeho vôli.

Ustanovenie zástupcu – všeobecného splnomocnenca v občianskom súdnom konaní je v dispozičnej právomoci účastníka konania. Súd o ňom rozhoduje, iba ak zástupcu z dôvodov stanovených v zákone nepripúšťa. Z povahy rozhodnutia súdu podľa § 27 ods. 2 O. s. p. vyplýva, že sa ním rieši otázka významná pre procesný vzťah medzi účastníkom konania a všeobecným splnomocnencom (otázka, či je prípustné, aby účastník bol zastúpený tým – ktorým všeobecným splnomocnencom). Účastníkmi časti konania, v ktorej sa rozhoduje o nepripustení zastúpenia účastníka fyzickou osobou spôsobilou na právne úkony (§ 27 ods. 1 a 2 O. s. p.), sú: a/ účastník, ktorého má táto fyzická osoba zastupovať,

b/ fyzická osoba, ktorou sa dal účastník zastupovať (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 247/2009).

Z obsahu spisu je zrejmé, že dovolateľ JUDr. M., bývalý advokát, naposledy so sídlom N. bol s účinnosťou od 31. januára 2013 podľa § 7 ods. 1 písm. f/ zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii zo zoznamu advokátov vyčiarknutý. Pre posúdenie, či zastúpený (odporca) splnomocnil na zastupovanie v konaní JUDr. M. bolo plnomocenstvo zo dňa 1. marca 2013, ktoré bolo predložené súdu dňa 8. marca 2013, ktoré bolo potrebné vykladať v súlade s § 41 ods. 2 O. s. p. (každý úkon posudzuje súd podľa jeho obsahu, aj keď je úkon nesprávne označený). Z dôvodu, že JUDr. M. s účinnosťou od 31. januára 2013 nie je advokátom, správne súdy oboch stupňov posudzovali plnomocenstvo, ktoré bolo udelené podľa § 27 O. s. p.

V predmetnej veci nebol zistený nedostatok návrhu na začatie konania. Súd totiž v danej veci začal konať na základe žalobného návrhu navrhovateľky o vypratanie bytu. Uzavretie dohody o zastúpení medzi zastúpeným a zástupcom a udelenie plnomocenstva zastúpeným zástupcovi v konaní nie je návrhom na začatie konania. V tomto prípade z určujúceho – obsahového – hľadiska (§ 41 ods. 2 O. s. p.) zo strany dovolateľa ani nejde o námietku nedostatku návrhu na začatie konania v zmysle ustanovenia § 237 písm. e/ O. s. p., ale o námietku inú, ktorú dovolateľ uvádza vo väzbe na otázku zákonnosti a vecnej správnosti postupu a právnych záverov súdov (ich právneho posúdenia veci), na ktorých v danom prípade založili svoje rozhodnutia. Konanie nie je zaťažené ani vadou v zmysle ustanovenia § 237 písm. e/ O. s. p.

Dovolateľ zastáva tiež názor, že v konaní mu bola odňatá možnosť pred súdom konať v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p.

O odňatie možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.) ako o dôvode zakladajúcom prípustnosť dovolania ide v prípade nesprávneho postupu súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým (postupom) sa účastníkovi odníme možnosť pred ním konať a uplatňovať (realizovať) procesné oprávnenia účastníka občianskeho súdneho konania, ktoré mu priznáva platná právna úprava za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom zvolenú argumentáciu sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či postupom odvolacieho súdu nebola dovolateľovi odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. Dospel k záveru, že tomu tak nie je.

Podľa § 157 ods. 2 O. s. p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané, a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal, a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa § 167 ods. 2 O. s. p. ak nie je ďalej ustanovené inak, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku.

Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre (limity) zákonného rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O. s. p.), pričom účastníkovi konania musí dať odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach. Právo (účastníka) a povinnosť (súdu) na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplýva z potreby transparentnosti služby spravodlivosti, ktorá je esenciálnou náležitosťou každého jurisdikčného aktu (rozhodnutia). Citované zákonné ustanovenie sa totiž chápe aj z hľadiska práv účastníka na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ktorého imanentnou súčasťou je aj právo na súdne konanie spĺňajúce garancie spravodlivosti, a toto ustanovenie treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva [(ďalej len „ESLP“), porovnaj napr. rozsudok vo veci García Ruiz proti Španielsku z 21. januára 1999, sťažnosť č. 30544/96, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1999-I] tak, že rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93,

Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok Higginsová a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I). Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil, že „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu“ a že „takéto odôvodnenie musí obsahovať aj rozsudok opravného (odvolacieho) súdu“ (porovnaj uznesenie z 3. júla 2003 sp. zn. IV. ÚS 115/03). Ústavný súd vo svojom uznesení z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04 vyslovil, že „Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. *Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia*“. Odvolací súd v prípade potvrdenia rozsudku súdu prvého stupňa sa v princípe môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia podaného súdom prvého stupňa (porovnaj rozsudok Helle proti Fínsku z 19. decembra 1997, sťažnosť č. 20772/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-VIII).

V prejednávanej veci odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil, pričom sa v celom rozsahu stotožnil aj s jeho odôvodnením, preto pri skúmaní otázky, či odvolací súd náležite odôvodnil svoje rozhodnutie, bolo treba prihliadať i na dôvody uvedené v rozhodnutí súdu prvého stupňa, na ktoré odvolací súd v zmysle § 219 ods. 2 O. s. p. poukázal. Z odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia je dostatočne zrejmé, že odvolací súd sa neodchýlil od skutkových zistení súdu prvého stupňa ako podával dovolateľ v dovolaní. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nevyplýva jednostrannosť ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že skutkové a právne závery odvolacieho súdu nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a že odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ako celok spĺňa parametre zákona na odôvodnenie rozsudku (§ 157 ods. 2 O. s. p.). Za odňatie možnosti

konat' pred súdom v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv či požiadaviek dovolateľa.

Nakoľko prípustnosť dovolania v danom prípade nemožno vyvodit' z ustanovenia § 239 O. s. p. a v dovolacom konaní nevyšlo najavo, že by konanie na odvolacom súde bolo postihnuté niektorou z väd uvedenou v § 237 O. s. p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie dovolateľa podľa § 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

V dovolacom konaní úspešnej navrhovateľke vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti dovolateľovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p., § 142 ods. 1 O. s. p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky jej však žiadne trovy dovolacieho konania nepriznal z dôvodu, že v dovolacom konaní jej žiadne trovy nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 17. februára 2014

JUDr. Ľubor Š e b o, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Lenka Pošová